

[Bjørn Poulsen]

At Grækenland vil få glæde af at komme ind i EF, tror vi ikke på. Om det for Danmark vil virke økonomisk neutralt, at Grækenland optages, det vil kun fremtiden kunne vise, men den slags økonomiske prognoser, som vi har fået, ikke mindst fra regeringer, har jo sjældent passet.

Man kunne godt som modstander af EF falde lidt hen i trance og fremkomme med nogle andre betragtninger end dem, jeg er fremkommet med indtil nu, og simpelt hen sige, at jo flere lande vi får ind – de næste, der er på vej, er jo Spanien og Portugal – jo mere umuligt vil det blive. Sådanne betragtninger ligger nu ikke til grund for SFs holdning, men ind imellem kunne man godt få sådan et lille flip og bruge den slags argumenter mod den form for fællesskab, der er opbygget for nuværende.

Stinus (RV):

Det radikale venstre finder det vigtigt at fastholde, at EF skal være en åben organisation over for nye ansøgerlande med demokratisk styreform, og kan derfor give tilslutning til EFs udvidelse med Grækenland. Om EF-medlemskabet vil betyde en styrkelse af det demokratiske styre i Grækenland, vil tiden vise, men skulle det blive tilfældet, vil det da være noget meget positivt.

Når Grækenland nu bliver medlem af EF, så skal det huskes, at Grækenland var det første land, der opnåede en associeringsaftale med EF, en aftale, som ganske vist var suspenderet i en årrække under oberststyret i Grækenland. Denne langvarige associeringsaftale skulle imidlertid gøre overgangen til fuldt medlemskab lettere.

Det er klart, at der på forskellige områder kan opstå vanskeligheder i forbindelse med Grækenlands medlemskab, men de aftalte overgangsordninger skulle sikre, at både Grækenland og de nuværende medlemslande får tid til at forberede sig på og imødegå vanskelighederne. En ekstra sikkerhedsventil, bl. a. vedrørende Fællesskabsreglerne om arbejdskraftens frie bevægelighed, findes jo i de fælleserklæringer, der er knyttet til slutakten fra konferencen mellem Grækenland og de nuværende medlemslande.

Det radikale venstre går i øvrigt ind for, at Grækenland så hurtigt som muligt med de foreslåede overgangsordninger indgår som

fuldt medlem med de rettigheder og pligter, dette indebærer. Det gælder også det politiske samarbejde mellem EF-landene. Vi er enige med udenrigsministeren i, at politik og økonomi ikke lader sig adskille i det internationale samfund. Det var ikke helt de toner, der lød, da Danmark i sin tid skulle meldes ind i EF, men lad det nu ligge. Vi tilslutter os altså, at Grækenland også fuldt ud inddrages i det konsultations- og koordinationsarbejde, der er baseret på Luxembourg- og Københavnsrapporterne fra henholdsvis 1970 og 1973, ikke på EF-traktaten.

Det hedder i bemærkningerne til lovforslaget, at loven ikke har umiddelbare statsfinansielle konsekvenser for Danmark, og det kan da være godt at bemærke i den nuværende økonomiske situation. Men på længere sigt bliver der nu nok alligevel tale om øgede udgifter på grund af EFs udvidelse med Grækenland, og her er jeg enig med andre talere, der har givet udtryk for tilsvarende synspunkter; i hvert fald bliver der tale om øgede udgifter indirekte via EFs årlige budgetter.

Det er således svært at tro på, at de nuværende EF-landes tilsagn til Grækenland i protokol 7 om i videst muligt omfang at støtte gennemførelsen af en politik med sigte på industrialisering og økonomisk udvikling i Grækenland ikke skulle medføre øgede udgifter. Ud fra en ideel betragtning er dette et rigtigt synspunkt, som det radikale venstre giver tilslutning til. Irland har jo i øvrigt fået et tilsvarende løfte i sin tid. Men vi skal ikke tro, at det bliver gratis for de nuværende medlemslande. Vi kan da så egoistisk dansk – og vi plejer jo at se på EF-medlemskabet med meget egoistiske øjne, det er ikke alene fremskridtspartiet, der gør det, desværre, det er også andre partier – glæde os over de samtidige muligheder for en fortsat udvikling af den danske eksport til Grækenland og over, at den meget betydelige græske produktion af Middelhavsprodukter ikke vil få konkurrencemæssige konsekvenser for dansk landbrug.

Det afgørende for det radikale venstre er, at Grækenland opfylder de politiske betingelser for medlemskab og i øvrigt er parat til at opfylde de andre betingelser, som er forbundet hermed.

Det radikale venstre giver altså tilslutning til forslaget.